

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 314/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 314/02	Sprawa C-156/23, Ararat: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Niderlandy) w dniu 14 marca 2023 r. – K, L, M i N/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	2
2023/C 314/03	Sprawa C-280/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 marca 2023 r. w sprawie T-25/22, Canai Technology/EUIPO – Trend Fin (HE&ME), wniesione w dniu 1 maja 2023 r. przez Canai Technology Co. Ltd	3
2023/C 314/04	Sprawa C-331/23, Dranken Van Eetvelde: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgia) w dniu 25 maja 2023 r. – Dranken Van Eetvelde NV/Belgische Staat	3
2023/C 314/05	Sprawa C-339/23, Horyzont: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polska) w dniu 30 maja 2023 r. – Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko LC	4

2023/C 314/06	Sprawa C-352/23, Changu: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 7 czerwca 2023 r. – LF/Zamestnik-predsedatel na Dyrżawna agencija za beżancite	4
2023/C 314/07	Sprawa C-354/23, Seberts: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 8 czerwca 2023 r. – LM BV/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	5
2023/C 314/08	Sprawa C-369/23, Vivacom Bułgaria: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2023 r. – „Vivacom Bułgaria” EAD/Wyrchowen administratiwen syd, Nacionalna agencija za prihodite	6
2023/C 314/09	Sprawa C-385/23, Finnair: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia), w dniu 22 czerwca 2023 r. – Pasażer A/Finnair Oyj	6
2023/C 314/10	Sprawa C-412/23: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowacka	7
2023/C 314/11	Sprawa C-430/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 3 maja 2023 r. w sprawie T-249/21, SN/Parlament, wniesione w dniu 12 lipca 2023 r. przez SN	8
Sąd		
2023/C 314/12	Sprawa T-487/22: Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2023 r. – Multiópticas/EUIPO – Nike Innovate (Przedstawienie dwóch czarnych kształtów geometrycznych) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego dwa czarne kształty geometryczne – Wcześniejsze graficzne, krajowy i unijny, znaki towarowe mó – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak naruszenia renomy – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]	9
2023/C 314/13	Sprawa T-348/23: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2023 r. – Zalando/Komisja	9
2023/C 314/14	Sprawa T-369/23: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB	11
2023/C 314/15	Sprawa T-374/23: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Volkskreditbank/SRB	13
2023/C 314/16	Sprawa T-386/23: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Hypo-Bank Burgenland/SRB	14
2023/C 314/17	Sprawa T-387/23: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Schelhammer Capital Bank/SRB	14
2023/C 314/18	Sprawa T-390/23: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Barry’s Bootcamp/EUIPO – Hummel (Przedstawienie dwóch czarnych poziomych szewronów)	15
2023/C 314/19	Sprawa T-391/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Imerys Alumina Group/Komisja	16
2023/C 314/20	Sprawa T-396/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Stada Arzneimittel/EUIPO – Bioiberica (DAOgest)	16
2023/C 314/21	Sprawa T-398/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Bodegas Aguiuncho/EUIPO – Mar de Frades (ALBARIÑO mar de ons)	17
2023/C 314/22	Sprawa T-400/23: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Erste Group Bank/SRB	18
2023/C 314/23	Sprawa T-401/23: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB	19
2023/C 314/24	Sprawa T-402/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB	20
2023/C 314/25	Sprawa T-403/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Dornbirner Sparkasse Bank/SRB	21
2023/C 314/26	Sprawa T-404/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Kärntner Sparkasse/SRB	22
2023/C 314/27	Sprawa T-405/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB	23

2023/C 314/28	Sprawa T-406/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Kärntner Sparkasse/SRB	23
2023/C 314/29	Sprawa T-407/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Dornbirner Sparkasse Bank/SRB . . .	24
2023/C 314/30	Sprawa T-408/23: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB	25
2023/C 314/31	Sprawa T-434/23: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Essity Hygiene and Health AB/EUIPO (Przedstawienie liścia)	25

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 314/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 304 z 28.8.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 296 z 21.8.2023

Dz.U. C 286 z 14.8.2023

Dz.U. C 278 z 7.8.2023

Dz.U. C 271 z 31.7.2023

Dz.U. C 261 z 24.7.2023

Dz.U. C 252 z 17.7.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Niderlandy) w dniu 14 marca 2023 r. – K, L, M i N/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-156/23, Ararat ⁽¹⁾)

(2023/C 314/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K, L, M i N

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 47 w związku z art. 4 i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 5 dyrektywy powrotowej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy musi z urzędu dokonać kontroli ewentualnego braku poszanowania zasady non-refoulement na podstawie przedstawionych mu danych zawartych w aktach sprawy, uzupełnionych lub wyjaśnionych w toku prowadzonego przed nim postępowania kontradyktoryjnego? Czy zakres tego obowiązku zależy od tego, czy toczące się postępowanie kontradyktoryjne rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej i czy zakres tego obowiązku różni się zatem w zależności od tego, czy ryzyko związane z wydaleniem ocenia się w kontekście przyjęcia czy w kontekście powrotu cudzoziemca?
2. Czy art. 5 dyrektywy powrotowej w związku z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wydania decyzji nakazującej powrót w postępowaniu, które nie rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, ocena tego, czy na przeszkodzie powrotowi stoi zakaz wydalenia, musi mieć miejsce przed wydaniem decyzji nakazującej powrót i czy stwierdzenie ryzyka związanego z wydaleniem stoi wówczas na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót lub stanowi w takiej sytuacji przeszkodę w wydaleniu cudzoziemca?
3. Czy decyzja nakazująca powrót ponownie nabiera mocy prawnej, jeśli zawieszono ją w związku z nowym postępowaniem, które nie rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też art. 5 dyrektywy powrotowej w związku z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ryzyka związanego z wydaleniem nie zbadano w postępowaniu prowadzącym do ponownego stwierdzenia bezprawności pobytu, należy przeprowadzić aktualną analizę ryzyka związanego z wydaleniem i wydać wówczas nową decyzję nakazującą powrót? Czy odpowiedź na to pytanie brzmi inaczej, jeżeli mamy do czynienia nie z zawieszoną decyzją nakazującą powrót, lecz z decyzją nakazującą powrót, której obywatel państwa trzeciego i organy przez dłuższy czas nie wykonywały?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 1 marca 2023 r. w sprawie T-25/22, Canai Technology/EUIPO – Trend Fin (HE&ME), wniesione w dniu 1 maja 2023 r. przez Canai Technology Co. Ltd

(Sprawa C-280/23 P)

(2023/C 314/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Canai Technology Co. Ltd (przedstawiciele: J.F. Gallego Jiménez, E. Sanz Valls, P. Bauzá Martínez i Y. Hernández Viñes, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Trend Fin BV

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i orzekł, że Canai Technology Co. Ltd pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgia) w dniu 25 maja 2023 r. – Dranken Van Eetvelde NV/Belgische Staat

(Sprawa C-331/23, Dranken Van Eetvelde)

(2023/C 314/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dranken Van Eetvelde NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 51bis § 4 WBTW ⁽¹⁾ narusza art. 205 [dyrektywy 2006/112 ⁽²⁾ w związku z] zasadą proporcjonalności z racji tego, że artykuł ten przewiduje bezwarunkową odpowiedzialność solidarną, a sąd nie może jej ocenić na podstawie indywidualnego wkładu danej osoby w oszustwo podatkowe?
- 2) Czy art. 51bis § 4 WBTW narusza art. 205 [dyrektywy 2006/112] w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą neutralności w dziedzinie VAT, jeżeli przepis ten należy interpretować w ten sposób, że zakłada on solidarną odpowiedzialność za zapłatę VAT w miejsce dłużnika prawnie zobowiązanego do zapłaty, nie uwzględniając przy tym odliczenia VAT, z którego dłużnik taki może skorzystać?
- 3) Czy art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, które zezwalają na kumulację sankcji (administracyjnych i karnych) o charakterze karnym nałożonych w odrębnych postępowaniach za czyny w istocie identyczne, choć mające miejsce w kolejnych z rzędu latach (jednakże takie, które w dziedzinie prawa karnego uznać można za czyn ciąglej cechujący się tym samym zamiarem), w przypadku gdy czyny te są przedmiotem postępowania administracyjnego w jednym roku a przedmiotem postępowania karnego w drugim roku? Czy czynów tych nie należy uznać za nierozdzielnie ze sobą powiązane, skoro miały miejsce w kolejnych z rzędu latach?

- 4) Czy art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom krajowym, na podstawie których można względem danej osoby wszcząć postępowanie w sprawie nałożenia grzywny administracyjnej o charakterze karnym w związku z czynami, za które osoba ta została już prawomocnie skazana w postępowaniu karnym, w przypadku gdy oba postępowania prowadzone są w sposób od siebie niezależny, a jedyną gwarancją tego, że surowość nałożonych sankcji odpowiada wadze danego naruszenia, jest to, że sąd orzekający w sprawach podatkowych rozstrzygający sprawę co do istoty może dokonać oceny pod kątem zgodności z zasadą proporcjonalności, z tym że przepisy krajowe nie przewidują ani żadnych zasad w tym zakresie, ani żadnych zasad, które pozwoliłyby organom administracyjnym uwzględnić orzeczoną już wcześniej sankcję karną?

⁽¹⁾ Belgijski btw-wetboek (kodeks VAT).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy
w Siemianowicach Śląskich (Polska) w dniu 30 maja 2023 r. – Horyzont Niestandaryzowany
Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty przeciwko LC**

(Sprawa C-339/23, Horyzont)

(2023/C 314/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

Strona pozwana: LC

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 dyrektywy 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG ⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że wyrażony w nim obowiązek ciążący na kredytodawcy dotyczący zbadania zdolności kredytowej konsumenta (kredytobiorcy) jest równoważny z innymi obowiązkami określonymi we wspomnianej wyżej dyrektywie (zwłaszcza z obowiązkami informacyjnymi określonymi w art. 10 i nast.), w taki sposób że sankcje do których odsyła art. 23 dyrektywy, nie mogą być odmienne, tzn. nie mogą przewidywać różnych konsekwencji prawnych w zw. z naruszeniem każdego z tych obowiązków z osobna?

⁽¹⁾ Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd
Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 7 czerwca 2023 r. – LF/Zamestnik-predsdateł na Dyrżawna agencija za
beżancite**

(Sprawa C-352/23, Changu ⁽¹⁾)

(2023/C 314/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LF

Strona przeciwna: Zamestnik-predsdateł na Dyrżawna agencija za beżancite

Pytania prejudycjalne

1. Czy motyw 15 preambuły, art. 2 lit. h) i art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE⁽¹⁾ z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwu członkowskiemu na wprowadzenie przepisów krajowych przyznających ochronę międzynarodową na podstawie współczucia lub względów humanitarnych, która to ochrona nie ma żadnego związku z logiką i duchem dyrektywy 2011/95 zgodnie z motywem 15 preambuły i art. 2 lit. h) tej dyrektywy (inny rodzaj ochrony), czy też w tym przypadku uregulowana w prawie krajowym możliwość udzielenia ochrony „ze względów humanitarnych” powinna być zgodna ze standardami ochrony międzynarodowej określonymi w art. 3 dyrektywy 2011/95?
2. Czy motyw 12 preambuły i art. 14 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽²⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 1 i 4 karty nakładają na państwo członkowskie bezwzględnie wiążący obowiązek wydania obywatelom państw trzecich pisemnego potwierdzenia, że przebywają oni nielegalnie, lecz nie mogą jeszcze być wydalenii?
3. Czy w przypadku przepisów krajowych, w których jedyny przepis regulujący status obywatela państwa trzeciego ze „względów humanitarnych” zawarto w art. 9 ust. 8 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach), wykładnia tego przepisu krajowego, która nie ma żadnego związku z charakterem i podstawami określonymi w dyrektywie 2011/95, jest zgodna z motywem 15 preambuły, art. 2 lit. h) i art. 3 dyrektywy 2011/95?
4. Czy, dla celów stosowania dyrektywy 2011/95, art. 1, 4 i 7 karty wymagają dokonania oceny, czy przedłużający się pobyt bez uregulowanego statusu obywatela państwa trzeciego w państwie członkowskim stanowi niezależną podstawę udzielenia ochrony międzynarodowej z „nadrzędnych względów humanitarnych”?
5. Czy pozytywny obowiązek państwa członkowskiego zapewnienia przestrzegania art. 1 i 4 karty dopuszcza rozszerzającą wykładnię krajowego środka określonego w art. 9 ust. 8 Zakon za ubežiszteto i bežancite, która wykracza poza logikę i standardy ochrony międzynarodowej określone w dyrektywie 2011/95 i wymaga wykładni zgodnej jedynie z poszanowaniem praw podstawowych o charakterze bezwzględny wynikających z art. 1 i 4 karty?
6. Czy nieprzyznanie ochrony na podstawie art. 9 ust. 8 Zakon za ubežiszteto i bežancite obywatelowi państwa trzeciego znajdującemu się w sytuacji skarżącego może skutkować niewypełnieniem przez państwo członkowskie jego obowiązków określonych w art. 1, 4 i 7 karty?

⁽¹⁾ Nazwa niniejszej sprawy jest fikcyjna. Nie odpowiada ona bowiem rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2011 r., L 337, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. 2008 r., L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 8 czerwca 2023 r. – LM BV/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-354/23, Seberts⁽¹⁾)

(2023/C 314/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LM BV

Strona przeciwna: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytanie prejudycjalne

Czy wytyczne Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020 ⁽¹⁾ (2014/C 204/01), a w szczególności ich pkt 135, 136, 137 i 144 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że pomoc inwestycyjna służąca sfinansowaniu kosztów budowy, nabycia lub modernizacji nieruchomości ma miejsce jedynie wtedy, gdy beneficjent dotacji sam również jest lub staje się właścicielem nieruchomości, których koszty te dotyczą?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, C 204, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2023 r. – „Vivacom Bulgaria” EAD/Wyrchowen administratiwen syd, Nacionaľna agencija za prichodite

(Sprawa C-369/23, Vivacom Bulgaria)

(2023/C 314/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Vivacom Bulgaria” EAD

Strona pozwana: Wyrchowen administratiwen syd, Nacionaľna agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dopuszczają przepisy krajowe takie jak art. 2c ust. 1 pkt 1 Zakon za otgowornostta na dyrżawata i obsztinite za wredi (ustawy o odpowiedzialności państwa i gmin za szkody) w związku z art. 203 ust. 3 i art. 128 ust. 1 pkt 6 Administratiwnoprocesualen kodeks (kodeksu postępowania administracyjnego), zgodnie z którymi powódtwo o odszkodowanie za szkody wyrządzone w wyniku naruszenia prawa Unii przez Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny), w ramach którego stroną pozwaną jest Wyrchowen administratiwen syd, powinno być rozpoznane przez ten sąd jako sąd ostatniej instancji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia), w dniu 22 czerwca 2023 r. – Pasażer A/Finnair Oyj

(Sprawa C-385/23, Finnair)

(2023/C 314/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pasażer A

Strona pozwana: Finnair Oyj

Pytania prejudycjalne

1) Czy przewoźnik lotniczy może powołać się na nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾ z samego tego powodu, że producent samolotu zgłosił istnienie ukrytej wady konstrukcyjnej mogącej wpłynąć na bezpieczeństwo lotu i dotyczącej wszystkich samolotów danego typu, mimo że zgłoszenie to nastąpiło dopiero po opóźnieniu lub odwołaniu lotu?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i konieczności zbadania, czy okoliczności wynikają ze zdarzeń, które stanowią część normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i które ze względu na swój charakter lub źródło rzeczywiście pozwalają na skuteczne panowanie nad nimi – czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące przedwczesnej wadliwości pewnych części technicznych ma zastosowanie w sprawie takiej jak niniejsza, w której ani producent, ani przewoźnik lotniczy nie wiedzieli w chwili odwołania lotu, jaki charakter miała wada w nowym typie samolotu i w jaki sposób można było ją usunąć?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowacka

(Sprawa C-412/23)

(2023/C 314/10)

Język postępowania: słowacki

Strony postępowania

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania

- stwierdzenie, że nie zapewniwszy w latach 2015, 2016 i 2017 oraz od roku 2018, aby jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych spłacały swoje zobowiązania handlowe w terminie nie dłuższym niż 60 dni kalendarzowych i utrzymując tę sytuację, Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2011/7 (¹) w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, a w szczególności jej art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b);
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 4 ust. 3 dyrektywy 2011/7 Republika Słowacka powinna zapewnić, aby w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, termin uiszczenia płatności, jakich zobowiązany jest dokonać tytułem wynagrodzenia za te transakcje z przedsiębiorstwami, nie przekraczał 30 dni kalendarzowych od dnia, w którym nastąpiły okoliczności faktyczne wymienione w tym przepisie. Jednocześnie zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy w Republice Słowackiej jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych mogą przedłużyć ten termin do 60 dni kalendarzowych.

Republika Słowacka nie zapewniła jednak, aby w odniesieniu do tych jednostek publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych w transakcjach handlowych, w których są one dłużnikami, termin płatności nie przekraczał 60 dni kalendarzowych.

Dane dotyczące średniego terminu zapadalności zobowiązań szpitali publicznych w transakcjach handlowych wskazują, że Republika Słowacka nadal narusza przepisy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy w latach 2015, 2016 i 2017 oraz od roku 2018 do czasu wniesienia niniejszej skargi.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 3 maja 2023 r. w sprawie T-249/21,
SN/Parlament, wniesione w dniu 12 lipca 2023 r. przez SN**

(Sprawa C-430/23 P)

(2023/C 314/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SN (przedstawiciel: P. Eleftheriadis, Barrister)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku wydanego w dniu 3 maja 2023 r. przez piątą izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-249/21 SN/Parlament Europejski w zakresie, w jakim stwierdzono w nim częściową ważność decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie SN oraz noty obciążeniowej nr 701000021, skierowanej do SN, na kwotę 196 199,84 EUR, z dnia 15 stycznia 2021 r.;
- stwierdzenie nieważności w całości decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego w sprawie SN z dnia 21 grudnia 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności w całości skierowanej do SN noty obciążeniowej nr 701000021 na kwotę 196 199,84 EUR z dnia 15 stycznia 2021 r.;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w ramach niniejszego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Trybunałem i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) **Niezastosowanie testu „wiedzy” z art. 137 WZIP⁽¹⁾:** Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ nie uznał, że zwrot wynagrodzenia asystentów parlamentarnych przez członka Parlamentu podlega testowi „wiedzy”, o którym mowa w art. 137 WZIP i w art. 85 regulaminu pracowniczego, wymagającym, aby beneficjent wypłaty w przypadku zatrudnienia asystentów parlamentarnych miał faktyczną lub domniemaną wiedzę o tym, że wypłata ta jest nienależna.
- 2) **Niestosowanie rzeczywistego znaczenia art. 33 PWDSP⁽²⁾:** Sąd naruszył prawo Unii poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 33 i 68 PWDSP, które wymagają, aby wypłata wynagrodzenia asystentowi parlamentarnemu stanowiła wynagrodzenie, a nie koszt świadczonych usług, w związku z czym staje się ona „nienależna” w świetle prawa Unii tylko wtedy, gdy wypłata nie jest należna na podstawie umowy o pracę, zgodnie z ogólnymi warunkami zatrudnienia asystentów parlamentarnych.
- 3) **Brak ochrony prawa posła do wolności i niezależności:** Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ nie chronił w wystarczającym stopniu prawa posłów do wolności i niezależności (art. 2 i 21 ust. 2 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego), wprowadzając system ścisłej odpowiedzialności za niewinne błędy, który jest tak nieprzewidywalny i tak kosztowny, że staje się niezgodny z prawem posłów do wolności i niezależności.

⁽¹⁾ Warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 1962, 45, s. 1385).

⁽²⁾ Decyzja Prezydium Parlamentu z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2009, C 159, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2023 r. – Multiópticas/EUIPO – Nike Innovate (Przedstawienie dwóch czarnych kształtów geometrycznych)

(Sprawa T-487/22) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego dwa czarne kształty geometryczne – Wcześniejsze graficzne, krajowy i unijny, znaki towarowe mó – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak naruszenia renomy – Brak podobieństwa oznaczeń – Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2023/C 314/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Multiópticas S. Coop. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: M. López Camba i A. Lyubomirova Geleva, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Markakis, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Nike Innovate CV (Beaverton, Oregon, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 czerwca 2022 r. (sprawa R 1762/2021-4).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Multiópticas S. Coop. i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 26.9.2022.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2023 r. – Zalando/Komisja

(Sprawa T-348/23)

(2023/C 314/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zalando SE (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: R. Briske, K. Ewald, L. Schneider i J. Trouet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2023) 2727 final z dnia 25 kwietnia 2023 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2022/2065 ⁽¹⁾ (zwanego dalej „aktem o usługach cyfrowych”) oraz naruszenie prawa przy stosowaniu aktu o usługach cyfrowych

Skarżąca uważa, że akt o usługach cyfrowych nie ma do niej zastosowania, ponieważ nie jest ona już dostawcą usługi pośredniej, a zatem nie jest ani dostawcą usługi hostingu, ani platformą internetową w rozumieniu aktu o usługach cyfrowych. Nie została spełniona przesłanka dostarczania treści stron trzecich. Sprzedając swoje artykuły, skarżąca dostarcza własnych treści i w całości przejęła je również od swoich partnerów w ramach rygorystycznego procesu onboardingu.

Nawet gdyby część usługi należało zakwalifikować jako platformę internetową, nie osiągnęłaby ona progu 45 mln aktywnych odbiorców miesięcznie. Pozwana nie uwzględniła hybrydowego charakteru usługi: nie wszyscy odbiorcy usługi automatycznie stykają się z treściami dostarczonymi przez osoby trzecie; konieczne jest dokładne rozróżnienie.

Pozwana opiera się na błędnych kryteriach, takich jak rzekoma niemożność zidentyfikowania dostawcy. Pomija ona fakt, że nie jest to element rozstrzygający, lecz raczej – biorąc pod uwagę ocenę z punktu widzenia prawa Unii – element przemawiający za przyjęciem istnienia własnych treści.

2. Zarzut drugi: brak precyzji art. 33 ust. 1 i 4 aktu o usługach cyfrowych w związku z art. 24 ust. 2 tego aktu

Wymogi dotyczące obliczania wartości progowej są zbyt nieprecyzyjne i naruszają zasadę pewności wynikającą z prawa Unii. Artykuł 33 ust. 1 aktu o usługach cyfrowych nie stanowi zatem podstawy prawnej zgodnej z prawem Unii. Motyw 77 aktu o usługach cyfrowych, ze względu na swój charakter prawny i niepełną treść, jest niewystarczający do określenia metody obliczania, ponieważ zbyt wiele kluczowych kwestii pozostaje otwartych. Motyw ten opisuje jedynie kto powinien być nią objęty, ale nie w jaki sposób. Ostatecznie nie można wystarczająco określić kryteriów bez przyjęcia aktu delegowanego. Na braki te wskazuje porównanie z rozporządzeniem (UE) 2022/1925 ⁽²⁾ (aktem o rynkach cyfrowych): rozporządzenie to opiera się częściowo na tej samej wartości progowej, ale idzie dalej, i nawet przedstawia kryteria obliczania w odrębnym załączniku. Niemniej jednak brakuje w nim również wystarczająco konkretnych wymogów obliczeniowych.

3. Zarzut trzeci: naruszenie ogólnej zasady równości

Nieprecyzyjność metody obliczania narusza art. 2 zdanie pierwsze TUE oraz art. 20 Karty praw podstawowych, ponieważ prowadzi do (faktycznego) nierównego traktowania dostawców platform internetowych. Dostawcy wypełniają lukę wynikającą w szczególności z zakazu trackingu indywidualnych użytkowników – za pomocą niejednorodnych i nieprzejrzystych metod. Jednocześnie akt o usługach cyfrowych nie przewiduje obowiązkowej kontroli wszystkich metod obliczania, lecz jedynie weryfikacje ad hoc. Nie sprzyja to tworzeniu równych warunków konkurencji między konkurującymi ze sobą usługodawcami. Ponadto akt o usługach cyfrowych narusza zasadę równego traktowania, ponieważ przewiduje jedną generalną wartość progową dla wszystkich platform internetowych, niezależnie od opartych na analizie ryzyka kryteriów odnoszących się do danych usług.

4. Zarzut czwarty: naruszenie zasady proporcjonalności

Zastosowanie aktu o usługach cyfrowych stanowi nieproporcjonalną ingerencję w podstawowe prawa i wolności skarżącej, a tym samym narusza zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 akapit drugi TUE. Po pierwsze, jedna generalna wartość ryczałtowa nie jest odpowiednia, a po drugie, nakładanie na skarżącą dalszych obowiązków nie jest już konieczne, ponieważ handel online jest już poddany nadmiernej regulacji.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W swojej decyzji pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, w związku z czym decyzja ta nie jest zrozumiała dla skarżącej jako adresata. Brakuje w niej jakiegokolwiek subsumpcji pod definicję usługi hostingu w rozumieniu art. 3 lit. g) ppkt (iii) aktu o usługach cyfrowych, podczas gdy ma to decydujące znaczenie do celów stosowania art. 33 tego aktu.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 277, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/1925 z dnia 14 września 2022 r. w sprawie kontestowalnych i uczciwych rynków w sektorze cyfrowym oraz zmiany dyrektyw (UE) 2019/1937 i (UE) 2020/1828 (akt o rynkach cyfrowych) (Dz.U. 2022, L 265, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB

(Sprawa T-369/23)

(2023/C 314/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregencja, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE (¹), art. 69 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (²), art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 (³) a także naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego ze względu na to, że, wbrew ramom prawnym Unii, strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy.

2. Zarzut drugi: Naruszenie art. 70 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014, art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, art. 6 ust. 1-6, art. 7 ust. 2, art. 20 i załącznika II do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na brak zastosowania trzech wskaźników ryzyka, ponieważ pozwana, wbrew wymogom wynikającym z prawa Unii, nie zastosowała następujących wskaźników ryzyka „fundusze własne i zobowiązania kwalifikowalne posiadane przez instytucję powyżej minimalnych wymogów dotyczących funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych”; „stopień złożoności” oraz „możliwość przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.
3. Zarzut trzeci: Naruszenie art. 6 ust. 5 i 7, art. 7 ust. 2, art. 4 oraz załącznika I etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na nieprawidłowe zastosowanie i wyważenie znaczenia wskaźnika ryzyka „objęcie instytucjonalnym systemem gwarancyjnym (Institutional Protection Schemes – IPS)”, w szczególności ze względu na to, że nie przeprowadzono żadnej oceny tego IPS.
4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że nie zostały spełnione sformułowane przez Trybunał w sprawie C-584/20 P⁽⁴⁾ wymogi odnoszące się do zakresu obowiązku uzasadnienia.

5. Zarzut piąty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecyjnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ponieważ w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje strona pozwana, nie zostały wyjaśnione oceny dokonane przez pozwaną i podstawy ich dokonania. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego wykorzystania przez pozwaną uprawnień dyskrecyjnych.

6. Zarzut szósty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Podobnie konsultacje przeprowadzone przez pozwaną nie umożliwiły przedstawienia rzeczywistych i kompletnych uwag w przedmiocie konkretnego obliczenia wysokości składek.

7. Zarzut siódmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty w zależności od profilu ryzyka ustalonego przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uznania pozostawionego SRB

Artykuły 4–7 i 9, 17 i 20 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nietransparentny i błędny pod względem materialnym system ustalania składek, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, w ramach którego przestrzeganie art. 20 i 21 karty oraz poszanowanie zasad proporcjonalności i pewności prawa nie są zagwarantowane.

8. Zarzut ósmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatowe, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzeniu wykonawczemu, ani podstawie upoważnienia nie towarzyszy uzasadnienie spełniające wymogi określone w art. 296 ust. 2 TFUE.

9. Zarzut dziewiąty: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy upoważnienia do przyjęcia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym do wydania zaskarżonej decyzji

Tytułem ewentualnym strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem wszystkich przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które narzucają w sposób wiążący system składek wprowadzony przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i przyznają stronie pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecjonalne. Ponieważ przepisów tych, a w szczególności art. 69 ust. 1 i 2, art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 102 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/59/UE nie można zinterpretować w sposób zgodny z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadniania aktów prawnych, zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz z kartą (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601.
- (⁵) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Volkskreditbank/SRB

(Sprawa T-374/23)

(2023/C 314/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkskreditbank AG (Linz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Hypo-Bank Burgenland/SRB**(Sprawa T-386/23)**

(2023/C 314/16)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Hypo-Bank Burgenland AG (Eisenstadt, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem zainicjowana niniejszą skargą o stwierdzenie nieważności sprawa została połączona, do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, z podobną sprawą T-387/23, Schelhammer Capital Bank/SRB, ze względu na związek z nią i taki sam jak ona przedmiot.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2023 r. – Schelhammer Capital Bank/SRB**(Sprawa T-387/23)**

(2023/C 314/17)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Schelhammer Capital Bank AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz

— obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem zainicjowana niniejszą skargą o stwierdzenie nieważności sprawa została połączona, do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, z podobną sprawą T-386/23, Schelhammer Capital Bank/SRB, ze względu na związek z nią i taki sam jak ona przedmiot.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Barry’s Bootcamp/EUIPO – Hummel (Przedstawienie dwóch czarnych poziomych szewronów)

(Sprawa T-390/23)

(2023/C 314/18)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Barry’s Bootcamp Holdings LLC (Miami, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Hawkins, T. Dolde i C. Zimmer, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Hummel Holding A/S (Aarhus, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie dwóch czarnych poziomych szewronów) – unijny znak towarowy nr 3 015 377

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2023 r. w sprawie R 1423/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą, w razie jej przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Imerys Aluminates Groupe/Komisja**(Sprawa T-391/23)**

(2023/C 314/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Imerys Aluminates Groupe (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat Y. Martinet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska w dokumencie z dnia 22 lipca 2019 r. zatytułowanym „Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020” (Często zadawane pytania na temat zasad przydziału bezpłatnych uprawnień w Unii Europejskiej po 2020 r.) przyjęła interpretację, która jest niekorzystna dla skarżącej i która jest wiążąca dla państw członkowskich, zgodnie z wykładnią francuskiej Conseil d’État (rady stanu, krajowego sądu ostatecznej instancji);
- nakazanie Komisji Europejskiej naprawienia szkody w wysokości 40 075 347 EUR poniesionej przez spółkę Imerys Aluminates w wyniku przyjęcia dokumentu z dnia 22 lipca 2019 r. zatytułowanego „Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020” (Często zadawane pytania na temat zasad przydziału bezpłatnych uprawnień w Unii Europejskiej po 2020 r.);
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący uchybienia popełnionego przez Komisję w związku z przyjęciem dokumentu z dnia 22 lipca 2019 r. zatytułowanego „Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020” (Często zadawane pytania na temat zasad przydziału bezpłatnych uprawnień w Unii Europejskiej po 2020 r., zwanego dalej „FAQ”). Zarzut ten składa się z trzech części:
 - części pierwszej, dotyczącej naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
 - części drugiej, dotyczącej naruszenia zasady pewności prawa;
 - części trzeciej, dotyczącej naruszenia art. 6 konwencji z Aarhus.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w przypadku, gdyby rozporządzenie wykonawcze 2021/447⁽¹⁾ było interpretowane jako ustanawiające w sposób dorozumiany zasady wykładni określone wyraźnie w FAQ z dnia 22 lipca 2019 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/447 z dnia 12 marca 2021 r. określające zmienione wartości wskaźników emisyjności na potrzeby przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na lata 2021–2025 zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2021, L 87, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Stada Arzneimittel/EUIPO – Bioiberica (DAOgest)**(Sprawa T-396/23)**

(2023/C 314/20)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: J.C. Plate, R. Kaase i K. Schmid-Burgk, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bioiberica, SAU (Palafolls, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego DAOgest – zgłoszenie nr 18 332 942

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2023 r. w sprawie R 1384/2022-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Bodegas Aguiuncho/EUIPO – Mar de Frades (ALBARIÑO mar de ons)

(Sprawa T-398/23)

(2023/C 314/21)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Aguiuncho, SL (Sanxenxo, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.M. Diez Roig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Mar de Frades, SL (Kartagena, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ALBARIÑO mar de ons – zgłoszenie nr 18 408 426

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 maja 2023 r. w sprawie R 0164/2023-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji;
- uwzględnienie wniosku o rejestrację przedmiotowego znaku towarowego w klasie 33 klasyfikacji nicejskiej wraz ze skutkami wiążącymi się z takim orzeczeniem

Podniesione zarzuty

- Interes dostępności;
- Niezakłócone współistnienie znaków towarowych;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Niezastosowanie się do wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r. Rani Refreshments/OHIM – Global-Invest Bartosz Turek (Sani), T-523/12, niepublikowanego, EU:T:2014:571;
- Charakter odróżniający grafiki.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Erste Group Bank/SRB**(Sprawa T-400/23)**

(2023/C 314/22)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Erste Group Bank AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi następujący zarzut:

Zaskarżona decyzja narusza art. 102 dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 69 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾, art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽³⁾ a także zasadę proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego, ponieważ, wbrew ramom prawnym Unii, strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB

(Sprawa T-401/23)

(2023/C 314/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczą ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została oparta na jednym zarzucie, który jest identyczny jak zarzut podnoszony w sprawie T-400/23, Erste Group Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB**(Sprawa T-402/23)**

(2023/C 314/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Steiermärkische Bank und Sparkassen AG (Graz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE⁽¹⁾, art. 69 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽²⁾, art. 3 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽³⁾ a także naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego ze względu na to, że, wbrew ramom prawnym Unii, strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy.

2. Zarzut drugi: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że nie zostały spełnione sformułowane przez Trybunał w sprawie C-584/20 P⁽⁴⁾ wymogi odnoszące się do zakresu obowiązku uzasadnienia.

3. Zarzut trzeci: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecjonalnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ponieważ w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje strona pozwana, nie zostały wyjaśnione oceny dokonane przez pozwaną i podstawy ich dokonania. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego wykorzystania przez pozwaną uprawnień dyskrecjonalnych.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Podobnie konsultacje przeprowadzone przez pozwaną nie umożliwiły przedstawienia rzeczywistych i kompletnych uwag w przedmiocie konkretnego obliczenia wysokości składek.

5. Zarzut piąty: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty w zależności od profilu ryzyka ustalonego przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uznania pozostawionego SRB

Artykuły 4–7 i 9, 17 i 20 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nietransparentny i błędny pod względem materialnym system ustalania składek, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, w ramach którego przestrzeganie art. 20 i 21 karty oraz poszanowanie zasad proporcjonalności i pewności prawa nie są zagwarantowane.

6. Zarzut szósty: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81 ⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza postanowienia traktatowe, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzeniu wykonawczemu, ani podstawie upoważnienia nie towarzyszy uzasadnienie spełniające wymogi określone w art. 296 ust. 2 TFUE.

7. Zarzut siódmy: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy upoważnienia do przyjęcia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym do wydania zaskarżonej decyzji

Tytułem ewentualnym strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem wszystkich przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które narzucają w sposób wiążący system składek wprowadzony przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i przyznają stronie pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecjonalne. Ponieważ przepisów tych, a w szczególności art. 69 ust. 1 i 2, art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 102 ust. 1 i 2 dyrektywy 2014/59/UE nie można zinterpretować w sposób zgodny z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadniania aktów prawnych, zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz z kartą (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- ⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601.
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Dornbirner Sparkasse Bank/SRB

(Sprawa T-403/23)

(2023/C 314/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Dornbirner Sparkasse Bank AG (Dornbirn, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na siedmiu zarzutach, które są identyczne jak te podnoszone w sprawie T-402/23, Steiermärkische Bank i Sparkasse/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Kärntner Sparkasse/SRB

(Sprawa T-404/23)

(2023/C 314/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Kärntner Sparkasse AG (Klagenfurt, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na siedmiu zarzutach, które są identyczne jak te podnoszone w sprawie T-402/23, Steiermärkische Bank i Sparkasse/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB**(Sprawa T-405/23)**

(2023/C 314/27)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Sparkasse Niederösterreich Mitte West AG (St. Pölten, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na siedmiu zarzutach, które są identyczne jak te podnoszone w sprawie T-402/23, Steiermärkische Bank i Sparkasse/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Kärntner Sparkasse/SRB**(Sprawa T-406/23)**

(2023/C 314/28)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Tiroler Sparkasse Bankaktiengesellschaft Innsbruck (Innsbruck, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została oparta na jednym zarzucie, który jest identyczny jak zarzut podnoszony w sprawie T-400/23, Erste Group Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Dornbirner Sparkasse Bank/SRB**(Sprawa T-407/23)**

(2023/C 314/29)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Salzburger Sparkasse Bank AG (Salzburg, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga została oparta na jednym zarzucie, który jest identyczny jak zarzut podnoszony w sprawie T-400/23, Erste Group Bank/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2023 r. – Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB**(Sprawa T-408/23)**

(2023/C 314/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sparkasse Oberösterreich Bank AG (Linz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami, w zakresie, jakim dotyczą one obliczenia za 2023 r. składek pobranych ex-post, w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Strona skarżąca wnosi też, aby na podstawie art. 68 regulaminu postępowania przed Sądem połączyć do celów etapów pisemnego i ustnego postępowania oraz wydania wyroku, ze względu na ich związek i taki sam przedmiot, następujące sprawy: T-400/23, Erste Group Bank/SRB, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen/SRB, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse/SRB, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank/SRB, T-404/23, Kärntner Sparkasse/SRB, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West/SRB, T-406/23, Tiroler Sparkasse/SRB, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank/SRB, T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank/SRB.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na siedmiu zarzutach, które są identyczne jak te podnoszone w sprawie T-402/23, Steiermärkische Bank i Sparkasse/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Essity Hygiene and Health AB/EUIPO (Przedstawienie liścia)**(Sprawa T-434/23)**

(2023/C 314/31)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Essity Hygiene and Health AB (Gothenburg, Szwecja) (przedstawiciel: U. Wennermark, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie liścia) – zgłoszenie nr 16 709 305

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2023 r. w sprawie R 2196/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono odwołanie (pkt 2 rozstrzygnięcia decyzji);
- zmiana zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie odwołania od decyzji eksperta w zakresie dotyczącym objętych zgłoszeniem towarów z klasy 16;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed EUIPO i przed Sądem.

Strona skarżąca wnosi do Sądu tytułem ewentualnym o:

- nakazanie EUIPO poniesienie własnych kosztów postępowania i pokrycie kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Sądem.

Strona skarżąca wnosi do Sądu dalszym tytułem ewentualnym o:

- nakazanie EUIPO pokrycia własnych kosztów postępowania przed Sądem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL